

Az egyesület az első jogalapjában azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság az EK 87. cikk (1) bekezdését megsértve tévesen alkalmazta a jogot, valamint nem tett eleget az EK 253. cikkben előírt indokolási kötelezettségnek. Különösen, a megtámadott ítélet nem vizsgálja kellő alapossgal a vitatott határozat tárgyát képező támogatás ellentételező jellegét, illetve e támogatásnak a piacra gyakorolt hatásait, elmulasztva az ehhez kapcsolódó indokok kifejtését, továbbá az önkormányzati tulajdonú vállalkozások helyzetének a felperes vállalkozások helyzetéhez képest történő vizsgálata kapcsán sérti a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét és az egyenlő bánásmód elvét.

Az egyesület a második jogalapjában az EK 86. cikk (2) bekezdésének megsértésére, különösen pedig arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság elmulasztotta megvizsgálni, hogy az előtte folyamatban lévő ügyben alkalmazható-e az általános gazdasági érdekű szolgáltatásra vonatkozó kivétel. Ezzel szemben az önkormányzati tulajdonú vállalkozások esetében elvégezte ezt a vizsgálatot.

Az egyesület az EK 87. cikk (3) bekezdésének megsértésére alapított harmadik jogalapjában azt a megközelítést kifogásolja, amelyet a megtámadott ítélet egyrészt a regionális nehézségeken alapuló eltérés alkalmazhatósága kapcsán a Bizottságot megillető teljes körű mérlegelési jogkörre, másrészt pedig az ügyben felmerült körülmények kellően alapos vizsgálatának hiányára vonatkozóan kialakított.

Az egyesület a negyedik jogalapjában az EK 87. cikk (3) bekezdése d) pontjának megsértésére hivatkozik, különösen pedig azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a Consorzio Venezia Nuova-t a „kulturális” eltérés kedvezményében részesítette, a többi vállalkozás esetében pedig elmulasztotta lefolytatni az e kérdésre vonatkozó vizsgálatot.

Az egyesület az ötödik jogalapjában azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem tulajdonított kellő jelentőséget az 1994 júniusát követően bevezetett, jogellenesnek minősített támogatás és az ezt megelőzően, 1973-ig visszamenőleg hatályban volt szabályok közötti folytonosságnak, megsértve az EK-Szerződés [88.] cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet ⁽²⁾ 1. és 15. cikkét.

Az egyesület a hatodik jogalapjában a visszatérítetési előírás automatikus alkalmazását kifogásolja, azt állítva, hogy ez sérti a 659/1999 rendelet 14. cikkét.

(1) A szociális terhek csökkentéséről szóló 30/1997. és 206/1995. sz. törvényekben előírt, a Velence és Chioggia területén letelepedett vállalkozások javát szolgáló támogatási intézkedésekről szóló, 1999. november 25-i 2000/394/EK bizottsági határozat (HL L 150., 50. o.)

(2) HL 1999. L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.

Az Elsőfokú Bíróság (hatodik kibővített tanács) T-254/00., T-270/00. és T-277/00. sz., Hotel Cipriani SpA és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2008. november 28-án hozott ítélete ellen a Hotel Cipriani SpA által 2009. február 16-án benyújtott fellebbezés

(C-73/09. P. sz. ügy)

(2009/C 113/42)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Fellebbező: Hotel Cipriani SpA (képviselő: A. Bianchini avvocato)

A többi fél az eljárásban: Società Italiana per il gas SpA (Italgas), Repubblica italiana, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato „Venezia vuole vivere”, az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

- a) A Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság ítéletét;
- b) a Bíróság adjon helyt az elsőfokú eljárásban előterjesztett kereseti kérelmeknek, következésképpen:
  - semmisítse meg az Európai Közösségek Bizottságának az elsőfokú eljárásban megtámadott határozatát ⁽¹⁾;
  - másodlagosan, semmisítse meg a határozat 5. cikkének azon részét, amelyben az e rendelkezésben foglalt visszatérítetési előírást a Bizottság úgy értelmezte, hogy az vonatkozik azokra a támogatásokra is, amelyek a *de minimis* elv alapján megengedettek lennének, és/vagy semmisítse meg az 5. cikket abban a részében, amelyben az olyan kamatfizetési kötelezettséget ír elő, amely magasabb annál, amit a felperes a saját adósságai után ténylegesen fizetett;
- c) a Bíróság a Bizottságot kötelezze mind az elsőfokú, mind pedig a másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

1. A Hotel Cipriani az első jogalapjában az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére és téves alkalmazására hivatkozik, nevezetesen az Elsőfokú Bíróság ítélete indokolásának hiányát, illetve ezen indokolás ellentmondásos jellegét illetően. Az EK 87. cikkel összeegyeztethetetlennek minősített törvényi és rendeleti rendelkezések semmilyen módon nem torzítják a versenyt a szállodai és éttermi vendéglátás közös piacán (pontosan azon a piacon, amelyen a Hotel Cipriani is tevékenykedik), és nem is fenyegetnek azzal, mégpedig azért nem, mert Velence városának helyzete annyira különleges, hogy az a közös piacot semmilyen módon nem érinti, vagy pedig azért nem, mert a szóban forgó csökkentések csupán azoknak a rendkívüli terheknek az ellentételezését szolgálják, amelyek azon nehézségnél fogva sújtják a vállalkozásokat, hogy a releváns földrajzi piacon ugyanolyan feltételek mellett kell működniük, mint amelyek az európai közös piac egyéb területein adottak. Az Elsőfokú Bíróság nem vette megfelelően figyelembe e sajátosságot, amennyiben csupán annak megállapítására szorítkozott — a kérdés kellő mélységű vizsgálata nélkül —, hogy a velencei vállalkozásoknak biztosított előny meghaladja a környezeti hátrányok ellentételezését, a fellebbező pedig ezért állítja azt, hogy a megtámadott ítélet nincs megindokolva, illetve ellentmondásos az indokolása.

2. A Hotel Cipriani a második jogalapjában az EK 87. cikk (3) bekezdése c) pontjának megsértésére és téves alkalmazására hivatkozik, nevezetesen az Elsőfokú Bíróság ítélete indoklásának logikátlanságát illetően. Először a Bizottság, ezt követően pedig az Elsőfokú Bíróság tévesen ítélte meg úgy, hogy az EK 87. cikk (3) bekezdésének c) pontja szerinti regionális eltérés nem alkalmazható, ugyanis — mint ezt az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban részletesen levezették — a releváns földrajzi piac indokoltta tette a nemzeti szabályozás által biztosított tehercsökkentéseket, mivel e csökkentések kizárólag arra szolgáltak, hogy fenntartsák Velence városának társadalmi és gazdasági közegét, anélkül hogy — mint ez az előző jogalap keretében is bizonyítást nyert — bármilyen versenyellenes hatást váltottak volna ki a közös piaci kereskedelemben.
3. A Hotel Cipriani a harmadik jogalapjában az EK 87. cikk (3) bekezdése d) pontjának megsértésére és téves alkalmazására hivatkozik, nevezetesen az Elsőfokú Bíróság ítélete indoklásának logikátlanságát illetően. Jelen esetben a tehercsökkentéseket nyilvánvalóan azért nyújtották, hogy megkönnyítsék Velence vitathatatlan kulturális és művészeti örökségének megővését, ami olyan jelentős költségekkel jár a lagúna területén működő vállalkozások számára, amelyeket az eltérő területi feltételek mellett működő egyéb vállalkozásoknak nem kell viselniük. Az Elsőfokú Bíróság az ítéletének a Hotel Cipriani által is megfogalmazott kifogásokat elutasító részében tévesen állítja, hogy az egyedi esetekben nem bizonyították megfelelően azokat az okokat, amelyek folytán a Velence kulturális és művészeti örökségének megővéséhez kapcsolódó költségeket a felperes vállalkozások viselték volna. E megállapítás több okból is téves, különösen azért, mert a Bizottság előtti eljárásban is részletesen levezették, hogy Velence történelmi központja teljes egészében, általános jelleggel azon kötöttségek alá tartozott, amelyek célja az ingatlanokból álló örökség megővése.
4. A Hotel Cipriani a negyedik jogalapjában a már nyújtott előnyök visszatérítésére vonatkozó határozat jogellenességére hivatkozik, amennyiben azt állítja, hogy az sérti az EK-Szerződés [88.] cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet ^(?) 14. cikkét. A 14. cikkben foglalt hivatkozott rendelkezés, amely előírja a támogatás visszatérítését, nem alkalmazható, mivel jelen esetben olyan helyzet áll fenn, amelyben a visszatérítés ellentétes lenne a közösségi jog valamelyik általános elvével és az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozott elvekkel, így az arányosság, az egyenlő bánásmód és a jogbiztonság elvével.
5. A Hotel Cipriani a ötödik jogalapjában a 659/1999 rendelet 15. cikkének megsértésére hivatkozik. Abban az időpontban, amikor a Bizottság meghozta a határozatát — vagyis 1999. november 25-én — a hivatkozott 15. cikkben (amelynek időbeli hatálya egyértelműen kiterjed a jelen esetre) szabályozott tíz éves elévülési idő már eltelt, mivel az állítólagos állami támogatások hatásait a 171/1973. sz. törvényig (a Velence jogállásáról szóló különleges törvény) kell visszavezetni.

⁽¹⁾ A szociális terhek csökkentéséről szóló 30/1997. és 206/1995. sz. törvényekben előírt, a Velence és Chioggia területén letelepedett vállalkozások javát szolgáló támogatási intézkedésekről szóló, 1999. november 25-i 2000/394/EK bizottsági határozat (HL L 150., 50. o.)

⁽²⁾ HL 1999. L 83., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.

Az Elsőfokú Bíróság (hatodik kibővített tanács) T-254/00., T-270/00. és T-277/00. sz., Hotel Cipriani SpA és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2008. november 28-án hozott ítélete ellen a Società Italiana per il gas SpA (Italgas) által 2009. február 19-én benyújtott fellebbezés

(C-76/09. P. sz. ügy)

(2009/C 113/43)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Fellebbező: Società Italiana per il gas SpA (Italgas) (képviselők: M. Merola, M. Pappalardo és T. Ubaldi avvocati)

A többi fél az eljárásban: Hotel Cipriani SpA, Repubblica italiana, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato „Venezia vuole vivere”, az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
- a Bíróság semmisítse meg a határozat ⁽¹⁾ 1. és 2. cikkének azt a részét, amely az Olaszország által nyújtott adócsökkentéseket a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánítja, valamint semmisítse meg a határozat 5. cikkét, másodlagosan pedig a Bíróság alapokmányának 61. cikke alapján az ügyet határozathozatalra utalja vissza az Elsőfokú Bírósághoz;
- a Bíróság a Bizottságot kötelezze az első- és másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

- Az első jogalap az EK 87. cikk (1) bekezdésével kapcsolatos téves jogalkalmazáson, valamint a szóban forgó tehermentesítések ellentételezés jellege tekintetében, továbbá a verseny torzításának és a kereskedelem érintettségének bizonyításával összefüggésben az indokolás hiányán alapul. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis tévedett, amikor elismerte ugyan, hogy valamely intézkedés nem képez támogatást abban az esetben, ha csupán objektív gazdasági hátrányok ellentételezésére szolgál, viszont megállapította, hogy ez az alapelv jelen esetben nem alkalmazható, mivel i) közvetlen összefüggésnek kellene fennállnia az ellentételezés összege és azon többletköltségek mértéke között, amelyeket a vállalkozásoknak a Velence és Chioggia lagúnáinak területén való elhelyezkedésük folytán viselniük kell, továbbá ii) a kedvezményezett vállalkozások által viselendő többletköltségeket a közösségi vállalkozások átlagos költségeihez, nem pedig a szárazföldön letelepedett vállalkozások költségeihez viszonyítva kell felmérni. Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság nem fedezte fel a vitatott határozatban meglévő azon ellentmondást, amely abban áll, hogy a Bizottság a vízgazdálkodási tevékenységgel megbízott vállalkozások helyzetének értékelése során megállapította, hogy valamely intézkedés ellentételezés jellegét akkor is el lehet ismerni, ha nem áll fenn pontos összefüggés az állami intézkedéssel biztosított helyzet és a vállalkozás által viselt többletköltségek között, az utóbbiakat pedig nem feltétlenül a közösségi vállalkozások átlagos költségeihez viszonyítva kell felmérni.